SKLEP SODIŠČA PRVE STOPNJE (tretji senat)

z dne 3. decembra 2008 *

V zadevi T-227/06,

RSA Security Ireland Ltd, s sedežem v Shannonu (Irska), ki jo zastopata B. Conway, barrister, in S. Daly, solicitor,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata X. Lewis in J. Hottiaux, zastopnika,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Uredbe Komisije (ES) št. 888/2006 z dne 16. junija 2006 o uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturo (UL L 165, str. 6),

* Jezik postopka: angleščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (tretji senat),

v sestavi J. Azizi, predsednik, E. Cremona (poročevalka), sodnica, in S. Frimodt Nielsen, sodnik,

sodni tajnik: E. Coulon,

sprejema naslednji

Sklep

Pravni okvir

Kombinirana nomenklatura

1 Za uporabo skupne carinske tarife in lažje oblikovanje statistike zunanje trgovine Skupnosti ter drugih politik Skupnosti v zvezi z uvozom ali izvozom blaga je Svet s sprejetjem Uredbe (EGS) št. 2658/87 z dne 23. julija 1987 o tarifni in statistični nomenklaturi ter skupni carinski tarifi (UL L 256, str. 1, v nadaljevanju: Uredba

o kombinirani nomenklaturi) vzpostavil popolno nomenklaturo blaga, ki se uvaža v Skupnost in izvaža iz nje (v nadaljevanju: kombinirana nomenklatura ali KN). Ta nomenklatura je določena v Prilogi I k navedeni uredbi.

2 Da bi se zagotovilo enotno uporabo kombinirane nomenklature v Skupnosti, lahko Komisija s pomočjo odbora predstavnikov držav članic (Odbor za carinski zakonik) sprejme določeno število ukrepov, ki so našteti v členu 9 Uredbe o kombinirani nomenklaturi. Med temi ukrepi je zlasti možnost, da Komisija sprejme uredbe o tarifni uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturo (člen 9(1)(a), prva alinea, Uredbe o kombinirani nomenklaturi).

3 Ob sprejetju Uredbe Komisije (ES) št. 888/2006 z dne 16. junija 2006 o uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturo (UL L 165, str. 6, v nadaljevanju: izpodbijana uredba) je bilo v tarifnih številkah 8470, 8471 in 8543 kombinirane nomenklature določeno:

– tarifna številka 8470: „računski stroji in snemalci podatkov žepne velikosti, stroji za reprodukcijo ter stroji za prikazovanje z računskimi funkcijami [stroji za snemanje, reprodukcijo in prikazovanje podatkov z računskimi funkcijami žepne velikosti]; knjigovodski stroji, frankirni stroji, stroji za izdajanje kart in podobni stroji z vdelanimi računskimi napravami; registrirne blagajne […]“;

– tarifna številka 8471: „računalniki – stroji za avtomatsko obdelavo podatkov in njihove enote; magnetni ali optični čitalniki, stroji za prepisovanje podatkov na nosilce podatkov v kodirani obliki in stroji za obdelavo takih podatkov, ki niso navedeni in ne zajeti na drugem mestu“;

– tarifna številka 8543: „električni stroji in aparati s posebnimi funkcijami, ki niso navedeni in ne zajeti drugje v tem poglavju“.

Zavezujoče tarifne informacije

4 Gospodarski subjekti lahko na podlagi člena 11(1) in člena 12 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 302, str. 1, v nadaljevanju: carinski zakonik), kot je bila spremenjena, od carinskih organov dobijo zavezujočo tarifno informacijo (v nadaljevanju: ZTI). To je informacija o tarifni uvrstitvi določenega blaga, ki te organe zavezuje v odnosu do vložnika in/ali imetnika ZTI.

5 V členu 12 carinskega zakonika je določeno:

„1. Carinski organi izdajo [ZTI] ali zavezujočo informacijo o poreklu na pisno zahtevo v skladu s postopkom odbora.

[…]

4. Zavezujoče informacije veljajo šest let za tarife […] od dne izdaje […]

5. Zavezujoča informacija preneha veljati:

(a) v primeru tarifne informacije:

(i) če se sprejme uredba in informacija ni več v skladu s tako določeno zakonodajo;

[…]

Dan prenehanja veljavnosti zavezujoče informacije je za primere iz (i) in (ii) dan objave navedenih ukrepov […];

[…]

6. Imetnik zavezujoče informacije, ki preneha veljati v skladu z odstavkom 5(a)(ii) ali (iii) ali (b)(ii) ali (iii), lahko še vedno uporabi to informacijo v šestih mesecih od te objave ali uradnega obvestila, pod pogojem, da je sklenil zavezujoče pogodbe za nakup ali

prodajo zadevnega blaga na osnovi zavezujoče informacije, preden je bil ukrep sprejet. Če je za izdelke predloženo potrdilo o uvozu, izvozu ali o vnaprejšnji določitvi v času, ko carinske formalnosti že potekajo, se obdobje šestih mesecev nadomesti s časom veljavnosti potrdila.

Za odstavek 5(a)(i) in (b)(i) se lahko z uredbo […] določi rok, v katerem se uporablja prvi pododstavek.

[…]“

6 V členu 8(1) Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje carinskega zakonika (UL L 253, str. 1), kot je bila spremenjena, je določeno:

„V primeru [ZTI] carinski organi držav članic Komisiji nemudoma pošljejo:

(a) izvod zahtevka za izdajo [ZTI] […];

(b) izvod izdane [ZTI] […];

[…]

Prenos se opravi z elektronskimi sredstvi.“

7 V členu 9(1) Uredbe št. 2454/93 je določeno:

„Če obstajajo različne zavezujoče informacije:

– Komisija na lastno pobudo ali na zahtevo predstavnika države članice uvrsti zadevo na dnevni red Odbora za razpravo na seji v prihodnjem mesecu ali, če to ne gre, na naslednji seji,

– v skladu s postopkom Odbora Komisija sprejme ukrep za zagotovitev enotne uporabe nomenklature […] čim prej in v šestih mesecih po sestanku iz prve alinee […]“

Dejansko stanje

8 Tožeča stranka RSA Security Ireland Ltd je družba, ki je ustanovljena v skladu z irskim pravom ter v Evropski skupnosti izdeluje, vanjo uvaža in v njej trži varnostno napravo, imenovano RSA SecurID authenticator, v dveh glavnih oblikah, in sicer v obliki, imenovani kreditna kartica, in obliki, imenovani *key fob*.

9 Irish Revenue Commissioners (irski davčni in carinski organi, v nadaljevanju: IRC) so 8. februarja 2001 na zahtevo tožeče stranke izdali ZTI, s katero je bil njen proizvod uvrščen pod tarifno podštevilko 8473 30 10 00 kombinirane nomenklature. V navedeni ZTI je proizvod opisan tako: „[To je] varnostni mehanizem za spletne transakcije, [ki] je sestavljen iz zaslona s tekočimi kristali (LCD), plošče tiskanega vezja (PCB), IC/mikrokontrolerja, kondenzatorjev in baterije. Vsi [ti] sestavni deli so v plastičnem ohišju."

10 IRC so 1. decembra 2003 tožečo stranko obvestili, da je odbor za carinski zakonik, oddelek za tarifno in statistično nomenklaturo (v nadaljevanju: odbor za nomenklaturo), odločil, da je treba proizvod pravilno uvrstiti v skladu z oznako KN 8543 89. Tako so IRC, da bi ravnali v skladu z odločitvami navedenega odbora, s takojšnjim učinkom preklicali ZTI z dne 8. februarja 2001 in jo 8. aprila 2004 nadomestili z drugo ZTI, s katero je bila zadevna vrsta naprave uvrščena pod tarifno podštevilko, ki ustreza oznaki KN 8543 89 95 99. V novi ZTI je proizvod opisan tako: „[To je] varnostna naprava za računalnik, [ki] je sestavljena iz zaslona LCD, plošče tiskanega vezja in baterije, ki so v plastičnem ohišju ali v obliki kreditne kartice. Ko je programirana, zagotavlja varnost dostopa do računalniškega sistema na točki prijave z identifikacijo in avtentikacijo uporabnika."

11 Ker je carinska stopnja bistveno višja pod tarifno številko 8543 kot pod tarifno številko 8473, je tožeča stranka vložila pritožbo zoper uvrstitev IRC na Revenue Appeal Commissioners (irski urad za pritožbe, v nadaljevanju: AC).

12 AC je z odločbo z dne 10. oktobra 2005 pritožbi ugodil in odločil, da je treba pravilno uvrstitev zadevnega proizvoda v skladu s pravili za razlago in uvrstitev iz carinskega

zakonika določiti glede na njegove objektivne značilnosti in lastnosti, zlasti ker izračunava in prikazuje psevdonaključna števila. AC je zato odločil, da je treba proizvod uvrstiti med računske naprave, ki spadajo pod tarifno številko 8470 10 00 00.

13 Ker je bila z odločbo AC razveljavljena ZTI, izdana 8. aprila 2004, so IRC o tem obvestili Komisijo. IRC so se nato odločili, da te odločbe ne bodo izpodbijali pri Superior Courts of Ireland (irska višja sodišča). Odločba AC o uvrstitvi zadevnega proizvoda je v irskem pravu zato postala dokončna.

14 Tožeča stranka je zato od IRC zahtevala povračilo carin, predhodno plačanih za blago, uvoženo na podlagi ZTI z dne 8. aprila 2004. IRC so z dopisom z dne 27. oktobra 2005 formalno preklicali navedeno ZTI v skladu z odločbo AC z dne 10. oktobra 2005, s katero je bil proizvod uvrščen pod tarifno številko 8470 10 00 00.

15 Komisija je 15. novembra 2005 odboru za nomenklaturo predložila obvestilo organov IRC o „tarifni uvrstitvi računalniške varnostne naprave, imenovane ‚authentificateur SecurID' (digipass)". Ta zahteva je bila preučena na več sestankih navedenega odbora.

16 IRC so z dopisom z dne 9. marca 2006 obvestili tožečo stranko, da je odbor za nomenklaturo razpravljal o preklicu ZTI po odločbi AC z dne 10. oktobra 2005 in da je Komisija potem, ko je odbor za nomenklaturo odobril osnutek besedila, končno sprejela uredbo o uvrstitvi zadevnega proizvoda pod tarifno podštevilko 8543 89 97 kombinirane nomenklature. IRC so z elektronsko pošto z dne 23. junija 2006 obvestili

tožečo stranko o objavi izpodbijane uredbe in navedli, da je to upoštevna uredba, na katero so se sklicevali v navedenem dopisu z dne 9. marca 2006.

17 V prilogi k izpodbijani uredbi je uvrstitev spornega proizvoda opredeljena tako:

Poimenovanje blaga	Uvrstitev (oznaka KN)	Utemeljitev
(1)	(2)	(3)
Varnostna naprava, ki omogoča dostop do podatkov, ki so shranjeni v napravi za avtomatsko obdelavo podatkov (AOP). Sestavljena je iz prikazovalnika s tekočimi kristali (LCD), komponente tiskanega vezja in baterije v plastičnem ohišju ter se lahko namesti na obesek za ključ. Naprava ustvari zaporedje 6-mestnih števil, ki so specifična za posameznega uporabnika, in omogoča uporabniku dostop do podatkov, shranjenih na napravi za AOP. Naprave ni mogoče povezati z napravo za AOP in deluje neodvisno od take naprave.	8543 89 97	Uvrstitev opredeljujejo določbe splošnih pravil 1 in 6 za razlago kombinirane nomenklature in besedilo k oznakam KN 8543, 8543 89 in 8543 89 97. Naprava se ne more uvrstiti pod tarifno številko 8470, ker nima funkcije za ročno vnašanje podatkov ali računanje v smislu te tarifne številke (glej pojasnila HS k tej tarifni številki). Naprava se ne more uvrstiti pod tarifno številko 8471, ker je ni mogoče prosto programirati v skladu z zahtevami uporabnika (glej pojasnilo 5(A)(a)(2) k poglavju 84) niti ni enota naprave za avtomatsko obdelavo podatkov, saj je ni mogoče povezati s centralno procesno enoto (glej opombo 5(B)(b) k poglavju 84). Naprava se uvršča pod tarifno številko 8543, ker je električni aparat z individualno funkcijo, ki ni določena ali zajeta drugje.

18 Uredba je v skladu s svojim členom 3 začela veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije,* to je 7. julija 2006.

19 IRC so z dopisom z dne 11. avgusta 2006 v odgovor na zahtevo za informacije, ki jo je 8. avgusta 2006 poslala tožeča stranka, potrdili, da je z izpodbijano uredbo „RSA SecurID authenticator uvrščen pod tarifno številko 8543 89 97“, in tudi navedli, da se z uredbo od datuma začetka veljavnosti razveljavlja odločba AC z dne 10. oktobra 2005 in da se uredba uporablja za zadevni proizvod v obliki *key fob*, pa tudi v obliki kreditne kartice.

Postopek in predlogi strank

20 Tožeča stranka je 25. avgusta 2006 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila to tožbo.

21 Komisija je 22. novembra 2006 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114(1) Poslovnika Sodišča prve stopnje. Tožeča stranka je 8. januarja 2007 predložila pisna stališča o tem ugovoru.

22 Komisija v ugovoru nedopustnosti predlaga Sodišču prve stopnje, naj:

– tožbo zavrže kot nedopustno;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

23 Tožeča stranka predlaga Sodišču prve stopnje, naj:

– zavrne ugovor nedopustnosti;

– podredno, prekine odločanje o navedenem ugovoru v pričakovanju meritorne odločitve;

– razglasi ničnost izpodbijane uredbe, ker z njo proizvod tožeče stranke ni uvrščen v kombinirano nomenklaturo glede na svoje objektivne značilnosti in lastnosti;

– podredno, razglasi ničnost izpodbijane uredbe, ker je bila sprejeta na podlagi zlorabe pooblastil in/ali kršitve bistvenih postopkovnih pravil, ki jo (jih) je zagrešila Komisija;

– odloči, da mora biti proizvod, ki je po naravi naprava za avtomatsko obdelavo podatkov, uvrščen pod tarifno številko 8471 kombinirane nomenklature;

– podredno, odloči, da je bistvena značilnost proizvoda njegova posebna sposobnost ustvarjanja in opravljanja matematičnih izračunov, ki jih ob nakupu določi uporabnik, in da ga je zato treba kot računsko napravo uvrstiti pod tarifno številko 8470 kombinirane nomenklature;

– ugotovi, da bistvena značilnost proizvoda ni značilnost varnostne naprave ali odobritev dostopa do podatkov, naj bodo ti shranjeni na napravi za avtomatsko obdelavo podatkov ali drugje;

– naloži povračilo carin, ki jih je tožeča stranka plačala za uvoz proizvoda v Skupnost od začetka veljavnosti izpodbijane uredbe, in tudi plačilo obresti v zvezi s temi carinami;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

24 Sodišče prve stopnje je na podlagi ukrepov procesnega vodstva z dopisom z dne 4. marca 2008 Komisiji postavilo pisno vprašanje in jo tudi pozvalo, naj predloži nekatere dokumente. Komisija je tema zahtevama ugodila v predpisanem roku.

Pravo

25 Sodišče prve stopnje lahko v skladu s členom 114 Poslovnika odloči o nedopustnosti, ne da bi odločalo o zadevi po temelju, če to predlaga stranka. V skladu z odstavkom 3 istega člena se ta predlog obravnava ustno, razen če Sodišče prve stopnje ne odloči drugače.

V obravnavanem primeru je Sodišče prve stopnje ocenilo, da je dovolj seznanjeno s podatki iz spisa, da o predlogu odloči brez uvedbe ustnega postopka.

Trditve strank

26 Komisija trdi, da izpodbijana uredba tožeče stranke ne zadeva posamično.

27 Najprej opozarja, da v skladu s sodno prakso tožba, ki jo vloži posameznik, ni dopustna, če je vložena zoper uredbo, ki se splošno uporablja, v smislu člena 249, drugi odstavek, ES. Trdi zlasti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso uredbe o tarifni uvrstitvi blaga v kombinirano nomenklaturo subjektov ne zadevajo posamično in da so bile njihove tožbe zoper te uredbe zavržene kot nedopustne.

28 Poleg tega naj bi bila zadeva, v kateri je bila izrečena sodba Sodišča prve stopnje z dne 30. septembra 2003 v zadevi Sony Computer Entertainment Europe proti Komisiji (T-243/01, Recueil, str. II-4189, v nadaljevanju: sodba Sony), edina, v kateri je uredba o tarifni uvrstitvi subjekt posamično zadevala, in to ob upoštevanju štirih povezanih dejavnikov. „Izjemne okoliščine“ te zadeve naj v obravnavanem primeru ne bi bile zadostno dokazane, da bi omogočale enako ugotovitev.

29 Kar zadeva prvi dejavnik – to je dejstvo, da je bila povod za uredbo, obravnavano v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj v točki 28 navedena sodba Sony, zahteva za ZTI, ki jo je predložila družba Sony, in da med postopkom, ki je privedel do sprejetja navedene uredbe, ni bil predstavljen ali obravnavan noben drug proizvod razen igralne konzole družbe Sony (zgoraj v točki 28 navedena sodba Sony, točke od 64 do 66) – Komisija meni, da ima ta dejavnik v obravnavani zadevi lahko le majhen ali nikakršen pomen, ker postopek, ki vodi do sprejetja uredbe o tarifni uvrstitvi, vedno sprožijo težave v zvezi z uvrstitvijo proizvoda. Poleg tega, kot naj bi tožeča stranka priznala v tožbi, naj odbor za nomenklaturo ne bi posebej preučil zadevnega proizvoda in naj ne bi bila predložena nobena fotografija tega proizvoda. Tožeča stranka naj bi tudi priznala, da je navedeni odbor upošteval položaj podobnega proizvoda, to je proizvoda Digipass, ki je bil predhodno uvrščen pod isto tarifno številko.

30 Kar zadeva drugi dejavnik – to je dejstvo, da je bila družba Sony edini subjekt, katerega pravni položaj je bil prizadet z zadevno uredbo o uvrstitvi, ki naj bi vplivala na rešitev spora na nacionalni ravni (zgoraj v točki 28 navedena sodba Sony, točki 68 in 69) – Komisija ugotavlja, da tožeča stranka ni dokazala obstoja spora, predloženega nacionalnim sodiščem, v zvezi z uvrstitvijo zadevnega proizvoda, rešitev katerega naj bi bila odvisna od izpodbijane uredbe. Poleg tega naj tožeča stranka ne bi bila edino podjetje, na katero vpliva izpodbijana uredba, kar naj bi sama izrecno priznala v tožbi, ker naj bi bila vsaj štiri različna podjetja sposobna izdelovati in tržiti proizvode s podobnimi ali zelo podobnimi značilnostmi, kot jih ima proizvod tožeče stranke, na vsa pa bi navedena uredba lahko vplivala. Čeprav naj bi v zvezi s tem izmenjava dopisov z irskimi organi, priloženih tožbi, nedvomno dokazovala, da se izpodbijana uredba uporablja za njen proizvod, pa naj ne bi dokazovala, da je njen proizvod edini, na katerega navedena uredba vpliva.

31 Kar zadeva tretji dejavnik – to je dejstvo, da se je v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj v točki 28 navedena sodba Sony, zadevna uredba nanašala posebej na proizvod tožeče stranke, glede na to, da je bila uredbi priložena fotografija proizvoda z logotipom družbe Sony in da ob začetku veljavnosti navedene uredbe niso obstajali drugi proizvodi z enakimi značilnostmi (zgoraj v točki 28 navedena sodba Sony, točke od 71 do 74) – Komisija meni, da ta dejavnik v tej zadevi ne obstaja. Izpodbijana uredba naj namreč ne bi vsebovala nobene fotografije spornega proizvoda niti nobenega sklicevanja na

logotip, patent, blagovno znamko ali drugo pravico do lastnine, ki jih ima tožeča stranka. Poleg tega naj tožeča stranka ne bi trdila niti, da je imetnica patentov, ki opisujejo sporni proizvod in izvlečki katerih so bili uvrščeni v spis, niti da izpodbijana uredba kakor koli vpliva na pravice, podeljene s temi patenti. Komisija nazadnje meni, da je opis proizvoda v stolpcu 1 Priloge k izpodbijani uredbi splošen, temelji na tehničnih značilnostih in lastnostih zadevnega blaga in na utemeljitvah, navedenih v stolpcu 3 Priloge, ter da iz tega opisa ni mogoče sklepati, da se uporablja izključno za proizvod tožeče stranke, ki naj poleg tega ne bi trdila ali dokazala nasprotnega.

32 Kar zadeva četrti dejavnik, Komisija trdi, da v nasprotju z družbo Sony, ki je bila edina pooblaščena uvoznica proizvoda, uvrščenega v uredbo, obravnavano v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj v točki 28 navedena sodba Sony, tožeča stranka ni trdila, da naj bi bila edina pooblaščena uvoznica zadevnega proizvoda.

33 Komisija nazadnje meni, da v obravnavanem primeru ni nobene od izrednih okoliščin zadeve, v kateri je bila izrečena zgoraj v točki 28 navedena sodba Sony. Zato bi bilo treba izpodbijano uredbo opredeliti kot splošen ukrep v smislu člena 249, drugi odstavek, ES. Ta uredba naj tožeče stranke zato ne bi zadevala posamično. Komisija poleg tega opozarja, da se v skladu s sodno prakso uredba o tarifni uvrstitvi uporablja po analogiji, če se preučitev določenega proizvoda, ki jo opravi odbor za nomenklaturo, nanaša ne samo na zadevni proizvod, ampak tudi na enake ali podobne proizvode.

34 Nazadnje Komisija opozarja, da naj odločitev, da je tožba nedopustna, ne bi prikrajšala tožeče stranke za sodno varstvo, ker naj bi se ta lahko sklicevala na nezakonitost izpodbijane uredbe v podporo tožbi, vloženi na nacionalnem sodišču zoper nacionalni izvedbeni akt.

35 Tožeča stranka izpodbija trditve Komisije in meni, da jo izpodbijana uredba zadeva posamično zaradi dejanskega stanja, ki jo ločuje od vsakega drugega subjekta.

36 Trdi, da lahko v skladu s sodbo Sodišča z dne 15. julija 1963 v zadevi Plaumann proti Komisiji (25/62, Recueil, str. 197, v nadaljevanju: sodba Plaumann) več posebnih dejavnikov posamično določa njen položaj.

37 Prvič, AC naj bi ugodil njeni pritožbi zoper tarifno uvrstitev zadevnega proizvoda, opravljeno z ZTI z dne 8. aprila 2004, kar naj bi pomenilo preklic te ZTI.

38 Drugič, odločba AC naj bi postala dokončna v irskem pravu, ko so se IRC po posvetovanju s Komisijo odločili, da ne bodo uveljavljali svoje pravice do pritožbe zoper to odločbo.

39 Tretjič, upravni postopek, ki so ga opravili IRC in Komisija po odločbi AC, naj bi potekal posebej v zvezi z zadevnim proizvodom.

40 Četrtič, dopisi organov IRC tožeči stranki (glej točki 16 in 19 zgoraj) naj bi nedvomno dokazovali, da je bil izrecni cilj sestave izpodbijane uredbe ovreči odločbo AC o tarifni uvrstitvi.

41 Petič in zadnjič, tožeča stranka naj bi bila edino podjetje, ki je po pravni poti doseglo razveljavitev ZTI v zvezi s svojim proizvodom in ki naj bi zato doseglo ugodnejšo tarifno uvrstitev, ki je bila razveljavljena z izpodbijano uredbo.

42 Tožeča stranka prav tako trdi, da izpodbijane uredbe, čeprav bi bilo mogoče videti, da je napisana splošno in abstraktno, ni mogoče analizirati samo kot ukrep splošne veljave, ki se uporablja za objektivno določene položaje in ima pravne učinke na skupine oseb, ki so določene splošno in abstraktno. Narava sodelovanja Komisije pri odločitvi organov IRC, da ne vložijo pritožbe zoper odločbo AC, način, kako je bila izpodbijana uredba napisana, in njeno sprejetje naj bi pričali o tem, da je uredba ukrep, namerno namenjen razveljavitvi odločbe AC in s tem ZTI, ki so jo IRC izdali po tej odločbi. Nazadnje, izpodbijana uredba naj bi bila samo prikrita odločba.

43 Tožeča stranka se poleg tega sklicuje na zadevo, v kateri je bila izrečena sodba Sodišča z dne 18. maja 1994 v zadevi Codorníu proti Svetu (C-309/89, Recueil, str. I-1853, v nadaljevanju: sodba Codorníu), v kateri je bila tožeča stranka posamično prizadeta, ker je, prvič, imela zakonito pravico do uporabe grafične znamke, registrirane pred sprejetjem zadevne uredbe, in ker ji je, drugič, ta uredba preprečevala, da bi uporabljala vse pravice iz svoje znamke. Tožeča stranka naj bi bila v obravnavanem primeru v podobnem položaju, kot je bila družba Codorníu, saj je z odločbo AC dokazala zakonito pravico do posebne tarifne uvrstitve, ta pravica pa naj bi se z izpodbijano uredbo poskušala odvzeti.

44 Poleg tega naj bi bila analiza pojma oseba, „ki jo akt posamično zadeva“, ki jo je opravila Komisija, napačna, saj naj bi ta pojem neopazno izenačevala s pojmom oseba, „ki jo akt posebej zadeva“. Kakor naj bi izhajalo iz zadeve, v kateri je bila izrečena zgoraj v točki 43 navedena sodba Codorníu, naj dejstvo, da naj bi zadevna uredba podobno prizadela druge proizvajalce Skupnosti, morebitne imetnike znamk, Sodišča ne bi oviralo pri ugotovitvi, da je družba Codorníu dokazala, da jo ta uredba zadeva neposredno in

posamično. Sodišče naj torej ne bi razsodilo, da se mora sporna uredba posebej in izključno nanašati na družbo Codorníu, da se ji prizna pravica do vložitve ničnostne tožbe.

45 Tožeča stranka poudarja, da sodna praksa, na katero se sklicuje Komisija, ni upoštevna. Dejanske okoliščine v zadevah, v katerih so bili izrečeni sodbi Sodišča z dne 6. oktobra 1982 v zadevi Alusuisse proti Svetu in Komisiji (307/81, Recueil, str. 3463) in z dne 14. februarja 1985 v zadevi Casteels proti Komisiji (40/84, Recueil, str. 667) ter sklepa Sodišča prve stopnje z dne 29. aprila 1999 v zadevi Alce proti Komisiji (T-120/98, Recueil, str. II-1395) in z dne 30. januarja 2001 v zadevi Iposea proti Komisiji (T-49/00, Recueil, str. II-163), naj bi bile namreč bistveno drugačne od okoliščin v tej zadevi.

46 Tožeča stranka poleg tega meni, da je razlaga zgoraj v točki 28 navedene sodbe Sony, ki jo je opravila Komisija, napačna, ker si z njo dopustnost ničnostne tožbe zoper uredbo o tarifni uvrstitvi prizadeva podvreči obstoju štirih povezanih dejavnikov. Nasprotno, to zadevo bi bilo treba razumeti tako, da je Sodišče prve stopnje prav zaradi obstoja teh štirih dejavnikov in uporabe meril iz zgoraj v točki 36 navedene sodbe Plaumann ugotovilo, da akt družbo Sony zadeva posamično.

47 Tožeča stranka izpodbija tudi utemeljenost trditev Komisije v zvezi s štirimi dejavniki, ki jih je opredelila. Kar zadeva prvi dejavnik, trdi, da pri presoji ravnanja Komisije med postopkom, ki je privedel do sprejetja izpodbijane uredbe, ni mogoče spregledati dejanskega ozadja te zadeve, saj je Komisija nameravala tožeči stranki zavrniti tarifno uvrstitev, ki jo je določil AC. Ta vidik dejanskega ozadja z vsemi medsebojnimi vplivi med Komisijo in IRC naj bi zlasti dokazoval, da je izpodbijana uredba v resnici prikrita odločba, ki naj bi tožečo stranko posamično zadevala.

48 Tožeča stranka v zvezi s tem zavrača trditev Komisije, ki za dokaz, da uredba tožeče stranke ne zadeva posamično, šteje dejstvo, da odbor za nomenklaturo ni posebej preučil niti zadevnega proizvoda, niti njegovih fotografij, niti patentnih dokumentov. Tako pomanjkanje pozornosti, namenjene njenemu proizvodu, naj bi nasprotno pričalo o neobstoju dobrega upravljanja med postopkom sprejemanja izpodbijane uredbe. Kot naj bi dokazovalo dopisovanje med tožečo stranko in IRC, naj bi se člani odbora za nomenklaturo in tudi sama Komisija zavedali, da je glavni namen njihovega dela preučiti tarifno uvrstitev proizvoda, ki jo je opravil AC, glede na to, da so jim to vprašanje predložili organi IRC po odločbi AC. Nazadnje, samo dejstvo, da je bila pravica tožeče stranke do uporabe tarifne uvrstitve po odločbi AC z izpodbijano uredbo namerno odpravljena, naj bi tožečo stranko ločevalo od drugih subjektov.

49 Kar zadeva drugi dejavnik, tožeča stranka meni, da trditev Komisije, da v obravnavani zadevi ne obstaja spor, predložen nacionalnim sodiščem v zvezi z uvrstitvijo zadevnega proizvoda, rešitev katerega naj bi bila odvisna od izpodbijane uredbe, nima zveze z vprašanjem dopustnosti tožbe tožeče stranke.

50 Poleg tega meni, da naj bi trditev Komisije, da v nasprotju z družbo Sony tožeča stranka ni edini subjekt, katerega pravni položaj je bil prizadet z izpodbijano uredbo, pričala o nepravilnem razumevanju zgoraj v točki 28 navedene sodbe Sony. Prvič, tožeča stranka naj bi namreč tako kot družba Sony uspešno izpodbijala ZTI, ki so jo izdali nacionalni carinski organi, drugič pa naj bi bila ugodna tarifna uvrstitev, ki jo je odobrilo nacionalno sodišče, razveljavljena in nadomeščena z izpodbijano uredbo. Tožeča stranka naj bi torej bila edino podjetje, katerega pravni položaj je bil prizadet s sprejetjem te uredbe.

51 Poleg tega naj izpodbijana uredba ne bi vplivala na pravni položaj drugih podjetij, ki so sposobna izdelovati in tržiti proizvode, na katere bi se lahko ta uredba nanašala. Ta

podjetja naj namreč v nasprotju s tožečo stranko ne bi pridobila nikakršne posebne pravice za uvoz svojih proizvodov v Skupnost pod tarifno številko 8470. Njihov pravni položaj naj bi bil zato podoben pravnemu položaju drugega subjekta, navedenega v točki 70 zgoraj v točki 28 navedene sodbe Sony, ki mu je bila izdana ZTI v zvezi s proizvodom, podobnim PlayStation®2 pod tarifno številko, ki jo je družba Sony izpodbijala, in ne pod tarifno številko, ki jo je družbi Sony odobrilo VAT and Duties Tribunal (sodišče za DDV in dajatve, Združeno kraljestvo).

52 Kar zadeva tretji dejavnik, tožeča stranka meni, da pomen, ki ga Komisija pripisuje dejstvu, da izpodbijana uredba ne vsebuje fotografij proizvoda in drugih neposrednih ali posrednih sklicevanj na njegov logotip, patent ali blagovno znamko, pomeni še eno izkrivljenje ugotovitev Sodišča prve stopnje v zgoraj v točki 28 navedeni sodbi Sony. V zadevi, v kateri je bila izrečena ta sodba, naj bi bila namreč fotografija proizvoda, priložena sporni uredbi, samo dodaten, in ne odločilen dokaz dejstva, da je treba zadevno uredbo razumeti kot odločbo o tarifni uvrstitvi proizvoda PlayStation®2. Iz tega dejstva naj ne bi bilo mogoče sklepati na odločitev Sodišča prve stopnje, da neobstoj takega pisnega ali fotografskega dokaza v besedilu uredbe in njenih prilogah preprečuje, da bi ta uredba zadevnega uvoznika zadevala posamično. Taka ugotovitev naj bi bila v nasprotju s sodno prakso Sodišča, v skladu s katero neobstoj identifikacije subjektov v uredbi, na katere bi ta uredba lahko vplivala, ni odločilen za trditev, da jih akt ne more zadevati posamično, saj je v skladu z zgoraj v točki 36 navedeno sodbo Plaumann ta vidik mogoče dokazati z obstojem dejstev ali okoliščin, ki jih posamično določajo.

53 V zvezi s trditvijo Komisije, da izvlečki iz patentov, ki jih je tožeča stranka uvrstila v spis, nimajo dokazne vrednosti, tožeča stranka poudarja, da ni nikoli trdila, da izpodbijana uredba škodi pravicam, ki jih ima na podlagi zadevnih patentov. V zvezi s tem poudarja, da se povezava med dejanskimi okoliščinami te zadeve in okoliščinami zadeve, v kateri je bila izrečena zgoraj v točki 43 navedena sodba Codorníu, ne določa z obstojem patentov, ampak se določa z odločbo AC.

54 Tožeča stranka izpodbija tudi trditev Komisije, da naj se četrti dejavnik iz zgoraj v točki 28 navedene sodbe Sony ne bi uporabljal v tem primeru, ker tožeča stranka v nasprotju z družbo Sony ni edina pooblaščena uvoznica zadevnega proizvoda. Sodišče prve stopnje naj v tej sodbi namreč ne bi razsodilo, da mora biti subjekt edini pooblaščeni uvoznik, da bi ga uredba o tarifni uvrstitvi lahko zadevala posamično, kar bi bilo poleg tega v nasprotju z zgoraj v točki 36 navedeno sodbo Plaumann. Tožeča stranka poleg tega izpodbija pristop Komisije, da naj bi bila zaradi prakse uredb o tarifni uvrstitvi po analogiji kakršna koli tožba zoper tovrstni akt nedopustna. Uvrščanje po analogiji naj namreč ne bi vplivalo na pravico fizične ali pravne osebe do dokazovanja, da jo akt zadeva posamično, da bi bila njena tožba na sodišču Skupnosti razglašena za dopustno.

55 Nazadnje, kar zadeva trditev Komisije o učinkovitem sodnem varstvu, tožeča stranka poudarja, da je ta tožba njeno edino sredstvo za izpodbijanje zadevne uredbe, ker se ne more več zateči k pritožbenim postopkom na Superior Courts of Ireland po odločitvi IRC, da te možnosti ne bodo uveljavljali. Poleg tega naj bi absolutna in neomejena pravica posameznikov, ki je določena v členu 230, četrti odstavek, ES, da na Sodišču prve stopnje vložijo ničnostno tožbo zoper uredbo, obstajala skupaj s pravico do sklicevanja na neveljavnost akta Skupnosti na nacionalnem sodišču, in obstoj pravnih sredstev naj sam po sebi ne bi bil ovira za dopustnost ničnostne tožbe, vložene na podlagi navedenega člena.

Presoja Sodišča prve stopnje

56 V skladu z ustaljeno sodno prakso fizične in pravne osebe načeloma niso upravičene vložiti ničnostnih tožb zoper uredbe o tarifni uvrstitvi na podlagi člena 230, četrti odstavek, ES. Kljub navidezno konkretnim opisom, ki jih ti akti vsebujejo, se ti akti vseeno popolnoma splošno uporabljajo, ker se, po eni strani, nanašajo na vse proizvode, ki ustrezajo opisani vrsti, ne glede na njihove posebnosti in izvor, in ker imajo, po drugi strani, učinke za vse carinske organe Skupnosti ter vse uvoznike v interesu enotne

uporabe skupne carinske tarife (glej zgoraj v točki 28 navedeno sodbo Sony, točka 58 in navedena sodna praksa; sklepa Sodišča prve stopnje z dne 19. marca 2007 v zadevi Tokai Europe proti Komisiji, T-183/04, neobjavljeno v ZOdl., točka 48, in z dne 19. februarja 2008 v zadevi Apple Computer International proti Komisiji, T-82/06, ZOdl., str. II-279, točka 45).

57 V obravnavani zadevi je v členu 1 izpodbijane uredbe določeno, da mora biti blago z lastnostmi, ki so opisane v stolpcu 1 preglednice iz Priloge, uvrščeno v kombinirano nomenklaturo pod oznako KN iz stolpca 2 te preglednice, to je oznako KN 8543 89 97. Določba se uporablja za vse proizvode, ki so podobni ali ustrezajo opisani vrsti, ne glede na njihove posebnosti in izvor (glej v tem smislu zgoraj v točki 45 navedeno sodbo Casteels proti Komisiji, točka 11, in zgoraj v točki 56 navedeni sklep Apple Computer International proti Komisiji, točka 46).

58 Ta določba, ki je v obliki splošnega ukrepa v smislu člena 249, drugi odstavek, ES, se uporablja za objektivno določen položaj in ima pravne učinke na skupine oseb, ki so določene splošno in abstraktno, in zlasti na uvoznike opisanega proizvoda (glej v tem smislu zgoraj v točki 45 navedeni sklep Iposea proti Komisiji, točka 24 in navedena sodna praksa).

59 Vendar lahko celo splošni akt v nekaterih okoliščinah posamično zadeva nekatere gospodarske subjekte, ki ga lahko torej izpodbijajo na podlagi člena 230, četrti odstavek, ES. To je tako, če jih zadevni akt zadeva zaradi nekaterih lastnosti, ki so značilne zanje, ali dejanskega stanja, ki jih ločuje od vseh drugih oseb, in jih zato na podoben način posamično določa, kot bi naslovnika odločbe (zgoraj v točki 36 navedena sodba Plaumann, str. 223, in zgoraj v točki 43 navedena sodba Codorníu, točki 19 in 20; zgoraj v točki 56 navedena sklepa Tokai Europe proti Komisiji, točka 49, in Apple Computer International proti Komisiji, točka 48). V zvezi s tem samo dejstvo, da ima lahko splošni akt različne konkretne učinke za različne pravne subjekte, za katere se uporablja, teh ne ločuje od vseh drugih zadevnih subjektov, kadar se ta akt uporabi na podlagi objektivno določenega položaja (sklep Sodišča z dne 18. decembra 1997 v zadevi Sveriges

Betodlares in Henrikson proti Komisiji, C-409/96 P, Recueil, str. I-7531, točka 37; sklepa Sodišča prve stopnje z dne 25. septembra 2002 v zadevi Di Lenardo proti Komisiji, T-178/01, neobjavljena v Recueil, točka 52, in z dne 12. januarja 2007 v zadevi SPM proti Komisiji, T-104/06, neobjavljen v ZOdl., točka 70).

60 V skladu z ustaljeno sodno prakso možnost, da se bolj ali manj natančno določi število ali celo istovetnost pravnih subjektov, za katere se ukrep uporablja, nikakor ne pomeni, da je treba šteti, da ta ukrep te subjekte zadeva posamično, če se uporablja na podlagi objektivnih pravnih ali dejanskih okoliščin, ki so opredeljene z zadevnim aktom (glej v tem smislu zgoraj v točki 43 navedeno sodbo Codorníu, točka 18; zgoraj v točki 45 navedeni sklep Iposea proti Komisiji, točka 31, in zgoraj v točki 56 navedeni sklep Apple Computer International proti Komisiji, točka 52).

61 Poleg tega ne zadostuje, da akt nekatere subjekte v istem sektorju gospodarsko bolj zadeva kot druge, da bi se štelo, da jih ta akt posamično zadeva (sklepa Sodišča prve stopnje z dne 8. septembra 2005 v zadevi Lorte in drugi proti Svetu, T-287/04, ZOdl., str. II-3125, točka 54, in z dne 12. marca 2007 v zadevi Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia proti Komisiji, T-417/04, ZOdl., str. II-641, točka 58).

62 Tožeča stranka v obravnavani zadevi v bistvu trdi, da se je zadevno uvrstitev sprožilo z njeno zahtevo za ZTI pri organih IRC, da je po njeni pritožbi pri AC ta sprejel dokončno odločbo v zvezi z zadevnim proizvodom in ga uvrstil pod oznako KN 8470 in da naj bi bila zato edino podjetje, ki je uporabljalo posebno tarifno uvrstitev, ki je bila nato razveljavljena z izpodbijano uredbo. Nazadnje trdi, da naj bi bila upravni postopek, ki so ga izvedli IRC, in postopek, ki je privedel do sprejetja izpodbijane uredbe in ga je izvedla Komisija, po odločbi AC opravljena posebej v zvezi z njenim proizvodom.

63 Sodišče prve stopnje meni, da iz trditev tožeče stranke ni mogoče razbrati lastnosti, ki bi bila na podlagi odstopanja od načel, navedenih v točkah od 56 do 58 zgoraj, značilna zanjo, niti dejanskega stanja, ki bi jo ločevalo in zato posamično določalo glede na druge gospodarske subjekte, ki bi jih izpodbijana uredba morebiti zadevala.

64 V zvezi s tem je treba najprej opozoriti, da je cilj ZTI gospodarskemu subjektu zagotoviti gotovost, kadar obstaja dvom o uvrstitvi blaga v obstoječo carinsko nomenklaturo, in ga tako zaščititi pred vsako naknadno spremembo stališča, ki ga v zvezi z uvrstitvijo blaga sprejmejo carinski organi. Nasprotno, cilj take ZTI ni in niti njen učinek ne more biti subjektu zagotoviti, da tarifna številka, na katero se sklicuje, ne bo pozneje spremenjena z aktom, ki ga sprejme zakonodajalec Skupnosti, ker je omejena veljavnost ZTI določena s členom 12 samega carinskega zakonika (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 29. januarja 1998 v zadevi Lopex Export, C-315/96, Recueil, str. I-317, točka 28).

65 Z dejstvom, da se sodišče države članice odloči, da bo razveljavilo ZTI in dani proizvod na novo uvrstilo pod določeno tarifno številko kombinirane nomenklature, se samo po sebi ne more posamično določiti pravnega položaja subjekta, ki bi se lahko skliceval na to. Čeprav taka odločitev zavezuje carinske organe te države, to ne pomeni, da, kot trdi tožeča stranka, ta odločitev uvaja pravico do uvoza blaga pod določeno oznako KN, ki naj bi kot taka zadostovala, da posamično določi tožečo stranko. Iz tega sledi, da tožeča stranka v obravnavani zadevi ne more utemeljiti tega, da je posamično določena, z dejstvom, da naj bi bila edino podjetje, ki je po pravni poti doseglo razveljavitev ZTI in zato pridobilo pravico do uvoza zadevnega proizvoda pod tarifno številko 8470 kombinirane nomenklature.

66 Trditve tožeče stranke, ki se nanašajo na postopek sprejetja izpodbijane uredbe, zgornjih ugotovitev ne morejo ovreči.

67 Čeprav je res, da je postopek sprejetja izpodbijane uredbe sprožila zahteva, ki so jo po odločbi AC predložili irski organi, pa taka okoliščina sama po sebi ne more posamično določiti tožeče stranke v smislu člena 230, četrti odstavek, ES. Uredba o tarifni uvrstitvi se namreč načeloma uporablja za vse proizvode, ki so podobni ali ustrezajo opisani vrsti, ne glede na njihove posebnosti in izvor.

68 Poleg tega, kar zadeva, prvič, trditev tožeče stranke, da naj bi dejanske okoliščine po odločbi AC v bistvu dokazovale, da je bil navedeni postopek opravljen posebej v zvezi z zadevnim proizvodom, Sodišče prve stopnje ugotavlja, da iz spisa izhaja, da je Komisija že avgusta 2003 obvestila carinske organe držav članic, da je prejela zahtevo poljske carinske uprave v zvezi s tarifno uvrstitvijo proizvoda, imenovanega „digipass“, ki ima podobne značilnosti kot zadevni proizvod. To vprašanje je bilo obravnavano najprej na 322. zasedanju odbora za nomenklaturo, ki je bilo oktobra 2003 in je sledilo izmenjavi dopisov med Komisijo in IRC v zvezi s prvo ZTI, ki so jo izdali slednji, to je ZTI z dne 8. februarja 2001, s katero je bila dodeljena drugačna tarifna števila od številke, navedene z ZTI, ki so jo izdali nemški carinski organi in s katero je bil proizvod, podoben proizvodu tožeče stranke, uvrščen pod tarifno podštevilko 8543 89 95. IRC so šele po mnenju odbora za nomenklaturo, ki je ugotovil, da je „digipass“ varnostna naprava, ki spada pod preostalo tarifno podštevilko 8543 89, z dopisom z dne 1. decembra 2003 sporočili, da so preklicali ZTI z dne 8. februarja 2001 in da želijo izdati novo ZTI, kar so storili 8. aprila 2004, s čimer so proizvod tožeče stranke na novo uvrstili pod tarifno številko 8543 89 95 99, ta uvrstitev pa je bila nato izpodbijana z odločbo AC z dne 10. oktobra 2005.

69 Medtem je bilo vprašanje uvrstitve teh proizvodov znova obravnavano na 350. zasedanju odbora za nomenklaturo, ki je bilo 20. septembra 2004 in na katerem je bilo ugotovljeno, da so „naprave, zavarovane z geslom, ki omogoča identifikacijo uporabnika in ki izračunajo in ustvarijo posebno geslo, aparati s posebnimi funkcijami, ki spadajo pod tarifno številko 8543 89“. Vse te okoliščine so bile poleg tega jasno navedene v obvestilu organov IRC, s katerim se je sprožilo postopek, ki je po več

razpravah v odboru za nomenklaturo na 386., 389. oziroma 391. zasedanju privedel do sprejetja izpodbijane uredbe (glej točko 15 zgoraj).

70 Zato se v nasprotju s trditvami tožeče stranke ni mogoče omejiti na ugotovitev, da se je postopek, ki je sledil odločbi AC, sprožil z zahtevo organov IRC, ker je del splošnejšega in obširnejšega okvira, ki presega dejanske okoliščine obravnavane zadeve, glede na to, da je, kot je bilo pojasnjeno zgoraj, druga država članica predhodno zahtevala informacije o podobnem proizvodu in da se je Komisija sklicevala na obstoj razhajanja med ZTI, ki so ju izdali nemški in irski carinski organi, in tudi na različna mnenja o uvrstitvi takih proizvodov med več organi držav članic.

71 Drugič, kar zadeva trditev tožeče stranke, da naj bi dopisi, ki jih je prejela od organov IRC, dokazovali, da je bila izpodbijana uredba napisana z izrecnim namenom razveljaviti odločbo AC, je treba poudariti, da je ta trditev ne samo nezadostno utemeljena, ampak tudi neupoštevna, glede na to, da je navedene dopise prejela od irskih carinskih organov, in ne od Komisije, in da zato trditve, ki jih vsebujejo ti dopisi, za Komisijo ne morejo imeti zavezujočega učinka. Poleg tega ti dopisi potrjujejo samo, da se izpodbijana uredba uporablja za proizvod tožeče stranke, nikakor pa ne kažejo, da je bil cilj te uredbe razveljaviti odločbo AC. Zlasti iz dopisa organov IRC z dne 11. avgusta 2006 izhaja, da je razveljavitev odločbe AC posledica začetka veljavnosti izpodbijane uredbe, in ne cilj njenega sprejetja.

72 Tretjič, kar zadeva trditev tožeče stranke, da naj bi se IRC po posvetovanju s Komisijo odločili, da se ne bodo pritožili zoper odločbo AC, nič v spisu ne kaže, da naj bi bila taka odločitev sprejeta po kakršnem koli predlogu ali pritisku Komisije. Nasprotno, IRC so

v obvestilu, ki je bilo poslano odboru za nomenklaturo (glej točko 15 zgoraj) in je sprožilo postopek, ki je privedel do sprejetja izpodbijane uredbe, pojasnili:

„Davčna uprava se je odločila, da zadeve ne bo predložila višjemu sodišču za mnenje o pravnem vprašanju, ker se je odločba [AC] nanašala na dejstva. Zadeva je zdaj v vednost predložena odboru [za nomenklaturo]."

73 Četrtič, kar zadeva trditev tožeče stranke, da odločba AC pomeni dejansko stanje, katerega učinek je, da se tožečo stranko podobno kot družbo Codorníu v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj v točki 43 navedena sodba Codorníu, posamično določi, je dovolj poudariti, da – v nasprotju s pravico do znamke, ki jo je v navedeni zadevi uživala izključno tožeča stranka, pri čemer je Sodišče v zvezi s tem poudarilo, da je tožeča stranka registrirala grafično znamko v Španiji leta 1924 in da je to znamko tradicionalno uporabljala pred registracijo in po njej – pravica tožeče stranke, da svoj proizvod uvaža pod dano oznako kombinirane nomenklature, izhaja samo iz odločbe AC. Ker položaja nikakor nista primerljiva, odločbe AC ni mogoče šteti za okoliščino, ki omogoča posamično določitev tožeče stranke podobno kot pri družbi Codorníu, ki se je na podlagi izključne pravice, ki izhaja iz registracije njene znamke, po sprejetju zadevne uredbe znašla v popolnoma drugačnem položaju kot drugi gospodarski subjekti.

74 Petič, kar zadeva dejstvo, da je carina, ki ustreza tarifni podštevilki, določeni z izpodbijano uredbo, višja od carine, na katero se je tožeča stranka lahko sklicevala na podlagi odločbe AC, je treba opozoriti, da ne zadostuje, da akt nekatere subjekte v istem sektorju gospodarsko bolj zadeva kot druge, da bi se štelo, da jih ta akt posamično zadeva (zgoraj v točki 61 navedena sklepa Lorte in drugi proti Svetu, točka 54, in Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia proti Komisiji, točka 58).

75 Šestič, kar zadeva trditev tožeče stranke, ki poleg tega v obravnavani zadevi ni bila dokazana in se nanaša na neobstoj učinkovitega sodnega varstva, ki naj bi izhajal iz neobstoja notranjih pravnih sredstev, ki bi omogočala preučitev veljavnosti izpodbijane uredbe, ker naj se ne bi mogla več zateči k pritožbenim postopkom na Superior Courts of Ireland, saj je odločba AC postala dokončna v irskem pravu, je treba tudi to zavrniti.

76 Razlage ureditve pravnih sredstev Skupnosti, v skladu s katero naj bi bila neposredna ničnostna tožba na sodišču Skupnosti na voljo, če bi bilo po konkretni preučitvi nacionalnih postopkovnih pravil, ki bi jo opravilo sodišče Skupnosti, mogoče dokazati, da nacionalna postopkovna pravila fizičnim in pravnim osebam ne dovoljujejo vložitve tožbe, s katero bi lahko izpodbijale veljavnost domnevno nezakonitega akta Skupnosti, namreč ni mogoče sprejeti. Taka ureditev bi v vsakem konkretnem primeru zahtevala, da sodišče Skupnosti preuči in razloži nacionalno postopkovno pravo, s čimer bi preseglo svojo pristojnost pri nadzoru zakonitosti aktov Skupnosti (glej zgoraj v točki 56 navedeni sklep Tokai Europe proti Komisiji, točka 63 in navedena sodna praksa).

77 Sedmič, kar zadeva zgoraj v točki 28 navedeno sodbo Sony, na katero se tožeča stranka prav tako sklicuje, je treba poudariti, da je, kot je bilo pojasnjeno v točki 77 tiste sodbe, za tožečo stranko veljalo, da jo akt zadeva posamično, le v „izjemnih okoliščinah obravnavane zadeve“. Zato je treba spomniti, katere so bile te izjemne okoliščine, da bi ugotovili, ali obstajajo v obravnavanem primeru, kakor trdi tožeča stranka.

78 Prvič, v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj v točki 28 navedena sodba Sony, je družba Sony po prejetju obvestila, da v odboru za nomenklaturo razpravljajo o tarifni uvrstitvi njenega proizvoda, to je video igralne konzole, imenovane PlayStation®2, stopila v stik s predsednikom navedenega odbora in na njegov poziv predstavila proizvod na enem od zasedanj odbora, pri čemer je odgovorila na različna vprašanja njegovih članov. Nato so

bili navezani še različni stiki med družbo Sony in službami Komisije, da bi pripravili odločitev v zvezi z uvrstitvijo proizvoda družbe Sony.

79 Drugič, carinski organi Združenega kraljestva so po sodni odločitvi družbi Sony izdali ZTI, s katero je bil njen proizvod uvrščen pod tarifno podštevilko, ki je bila nato razveljavljena in nadomeščena z zadevno uredbo.

80 Tretjič, v uredbi, ki jo je izpodbijala družba Sony, so bile podrobno opisane značilnosti njenega proizvoda, priložena pa ji je bila tudi njegova fotografija. Poleg tega ob začetku veljavnosti te uredbe niso obstajali drugi proizvodi z enakimi značilnostmi.

81 Četrtič, družba Sony je bila edina pooblaščena uvoznica navedene konzole v Skupnost.

82 Tako sta si navedena zadeva in ta zadeva podobni zgolj v dejstvu, da je v obeh primerih obstajala odločitev nacionalnega sodišča, s katero je bila razveljavljena ZTI, ki so jo prej izdali carinski organi, in s katero je bil proizvod uvrščen pod drugo oznako KN, odločitev, ki je bila nato razveljavljena s sprejetjem uredbe, obravnavane na Sodišču prve stopnje. V zvezi z razlikami med tema zadevama je treba ugotoviti, da so te precejšnje.

83 To velja, najprej, za postopek pred odborom za nomenklaturo, v katerem je, kot je bilo poudarjeno že zgoraj, družba Sony v nasprotju s tožečo stranko dejavno sodelovala (glej v tem smislu zgoraj v točki 56 navedeni sklep Apple Computer International proti Komisiji, točki 50 in 51).

84 Enako velja za opis proizvoda v stolpcu 1 preglednice v prilogi k izpodbijani uredbi, ker tožeča stranka v nasprotju z družbo Sony ni dokazala, da ta opis vsebuje kakršen koli element, ki se nanaša posebej in izključno na njen proizvod. V zvezi s tem je treba navesti, da je Komisija v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj v točki 28 navedena sodba Sony, opisala ne samo način, kako je video igralna konzola predstavljena za prodajo na drobno, ampak tudi različne elemente, iz katerih je sestavljena in na katere jo je mogoče priključiti, ter tudi njene glavne funkcije. Družbi Sony je zato uspelo dokazati, da se tak opis natančno ujema s tehničnimi specifikacijami njenega proizvoda, sporočenimi Komisiji, in da je tako natančen, da je izključeno, da bi se vsaj ob začetku veljavnosti zadevne uredbe lahko uporabljal za druge naprave, kot je njena igralna konzola (zgoraj v točki 28 navedena sodba Sony, točka 72).

85 Poleg tega v nasprotju s položajem družbe Sony, ki je bila edina pooblaščena uvoznica spornega proizvoda v Skupnost, tožeča stranka v obravnavani zadevi ne samo, da ni poskušala dokazati nasprotno, ampak tudi ni izpodbijala trditve Komisije, da obstajajo vsaj štiri različna podjetja, sposobna izdelovati in tržiti proizvode, katerih značilnosti bi lahko ustrezale opisu v stolpcu 1 preglednice v prilogi k izpodbijani uredbi. Navedeni opis je zato treba šteti za splošnega, glede na to, da lahko na svoje področje uporabe zajame druge proizvode, kot je proizvod tožeče stranke.

86 Nazadnje je treba ugotoviti, da je imel v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj v točki 28 navedena sodba Sony, obstoj fotografije proizvoda, na kateri je bil jasno viden logotip PS2, čeprav je bila znamka Sony izbrisana, nezanemarljiv pomen pri presoji dopustnosti tožbe. Čeprav je fotografija proizvoda v preglednici, priloženi zadevni uredbi v navedeni zadevi, načeloma samo dodaten, in ne odločilen dokaz, ostaja dejstvo, da je to dejavnik, ki ga je treba upoštevati pri analizi narave določb izpodbijane uredbe. Ugotoviti pa je

treba, da v obravnavani zadevi izpodbijana uredba ne vsebuje nobene fotografije, bodisi proizvoda tožeče stranke bodisi drugega proizvoda.

87 Tožeča stranka zato ni dokazala obstoja „izjemnih okoliščin“, kot so bile opredeljene v zgoraj v točki 28 navedeni sodbi Sony in na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti, da jo izpodbijana uredba zadeva posamično na podoben način, kot bi naslovnika odločbe.

88 Iz tega sledi, da izpodbijana uredba tožečo stranko zadeva samo v njeni objektivni funkciji uvoznika varnostnih naprav, ki omogočajo dostop do podatkov v napravi za avtomatsko obdelavo podatkov, kot so naprave, navedene v preglednici, priloženi navedeni uredbi, enako kot vsakega drugega subjekta, ki je trenutno ali bi morebiti lahko bil v enakem položaju.

89 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da izpodbijana uredba tožeče stranke ne zadeva posamično in da je zato treba tožbo zavreči kot nedopustno.

Stroški

90 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (tretji senat)

sklenilo:

1. Tožba se zavrže kot nedopustna.

2. Družbi RSA Security Ireland Ltd se naloži plačilo stroškov.

V Luxembourgu, 3. decembra 2008.

Sodni tajnik | Predsednik

E. Coulon | J. Azizi